

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Варна, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков

Членове: Даниела П. К.
Светослава Н. Колева

при участието на секретаря Геновева Хр. Ненчева
в присъствието на прокурора С. Г. Я.
като разгледа докладваното от Даниела П. К. Въззивно частно наказателно дело № 20233000600139 по описа за 2023 година

Съдът, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.306 от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на К. К. В. чрез процесуалния й представител адв.С. Т. срещу определение № 133/10.04.2023г., постановено от състав на ОС - Шумен по ЧНД № 20233600200132 от 2023г.

С атакуваното определение състав на ОС - Шумен оставил без уважение молбата на К. В. за определяне на общо наказание измежду наложените й наказания: 1 година и 6 месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 200 евро, наложено със съдебно решение № 531/2015 R.G.N.R. № 2588/2012, постановено на 26.11.2015г. от ГУП към съда в Равена - окончателно от 17.10.2016 г. и 4 години, 2 месеца и 28 дни, и глоба в размер на 3 000 евро, наложени със съдебно решение № 344/2017 R.G.N.R. № 3202/2016, постановено на 01.06.2017г. от ГУП към съда в Равена, потвърдено със съдебно решение №2060/2019 от 26.03.2019г. от Апелативен съд в Болоня - окончателно от 02.02.2021г.

Според изложената в жалбата аргументация, е налице нарушение на материалния закон. Защитата се позовава на глава 36 от НПК, раздел 2, считайки, че съдът признава влязлата в сила присъда на чуждестранен съд и тя се изпълнява от органите на РБългария в съответствие с чл.4 ал.3 от НПК. Твърди се, че в случая първоинстанционният съд приел за изпълнение постановена от прокурор съвкупност от наложени наказания, които били

чисто математически сбирувани, с което бил нарушен закона и РР 2008/909 ПВР на Съвета на ЕС от 27.11.2008г. В резултат осъдената К. В. била поставена в неравностойно положение спрямо станалите български граждани, съдени от чужд съд, тъй като не били приложени разпоредбите на чл.23-25 от НК. В жалбата се иска отмяна на определението и постановяване на друго, с което да бъде определено общо наказание измежду двете присъди.

Пред въззивния съд представителят на държавното обвинение изразява становище за неоснователност на жалбата. Предлага атакуваното определение да бъде потвърдено. Позицията се на недопустимост на самостоятелно признаване на двете наказания, съобразно съдебната практика и решение на СЕС.

Осъденото лице, чрез адв.Т. поддържа жалбата. В допълнение защитата изтъква, че приетото за изпълнение прокурорско постановление, определящо за изпълнение математически сбирувано наказание, има само уведомителен характер.

Осъденото лице К. В. участва лично в съдебното производство и моли за групиране на наказанията.

Въззивният съд, като прецени доводите на страните по делото, въз основа на събраните доказателства намери, че постановеният първоинстанционен съдебен акт е правилен и законосъобразен.

Фактите, установени от първия съд се приемат изцяло и от настоящия съдебен състав.

С определение № 173/26.09.2022г. по ЧНД № 185/2022г. на ОС - Шумен, на основание чл.44 ал.11 от ЗЕЕЗА вр. с чл.457 ал.2 от НПК, влязло в законна сила на 12.10.2022г., било прието за изпълнение постановление за съвкупност на наказания по отношение на осъдено лице, намиращо се на свобода е издадена заповед за изпълнение № 81ЕР 50/2021, издадена на 04.02.2021г. определящо общо наказание от наложените по двете съдебни решения наказания в размер на 5 години, 8 месеца и 20 дни лишаване от свобода и 3 200 евро глоба, с остатък за изтърпяване 5 години, 4 месеца и 7 дни лишаване от свобода. На основание чл.457 ал. 5 от НПК било зачетено времето, през което В. била задържана. При тази фактическа обстановка, ОС приел, че липсват налице основания за определяне на общо наказание по двете приети за изпълнение присъди на италианските съдилища. Възприел становище, че българските съдилища нямат правомощие да прилагат материалноправните разпоредби за съвкупността по отношение на приети за изтърпяване наказания, наложени от съдилища на държави-членки на ЕС, ако самите тези съдилища не са групирани наложените наказания по някакъв начин. Позицията се на практика на СЕС - решението по дело № С-554/14г. на Съда на ЕС. Приел, че по реда на чл.457 ал.3 от НПК (съответно на заменящия го от 01.01.2020г. Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода) наказанията, наложени от съд на държава-член на ЕС се приемат такива, каквито са и не могат да бъдат

модифицирани от българския съд с прилагане на норми от българското законодателство, които могат да доведат до намаляване на наказанията, на които е бил осъден в чужбина съответния български гражданин. Това противоречи на посочения по-горе принцип на взаимно признаване и зачитане на постановените съдебни актове и би нарушило доверието в съдебните органи на Република България. Приел също, че определяне на общо наказание между двете осъждания на К. В. от съдилищата на Италия, приети по реда на трансфер на осъдено лице, е недопустимо и в процедура по чл.306 ал.1 т.1 от НПК, доколкото в тази процедура се спазват също основите принципи на съдебното сътрудничество между държавите-членки на ЕС и важат разпоредбите на Рамково решение 2008/909. Счел, че използването на процедурата по чл.306 ал.1 от НПК за заобикаляне на изискванията на Рамково решение 2008/909 е недопустимо и в нея не може да бъде постигнат различен резултат, който не би могъл да бъде постигнат в процедурата по приспособяване на осъжданията на трансферирания осъден по реда на чл.457 от НПК.

Солидаризирайки се с доводите на първоинстанционния съд, и въззивната инстанция не намира основания, за да удовлетвори искането на защитата за приложение на разпоредбата на чл.23-25 от НК.

По същество се иска българският съд да преразгледа влезлите в сила чужди съдебни актове и да извърши ново групиране. Очевидно подобно действие не би могло да се разглежда като приспособяване на наказанията, визирано в чл.13 ал.1 и 2 от ЗПИИСАННЛСМВЛС. Хипотезата на приспособяване на наказанията, уредени в чл.13 ал.2 от Закона касае случаи, когато вида на наказанието в издаващата държава не съответства на това в българското законодателство, а в настоящият казус това не е така, тъй като и двете законодателства предвиждат за конкретните престъпления наказание „лишаване от свобода“. Освен изложеното от ОС следва да се добави, че Съда на ЕС в решението си по дело С-171/16 изрично посочил, че и Рамково Решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24 юли 2008 година за вземане предвид присъдите, постановени в държавите-членки на Европейския съюз в хода на новообразувани наказателни производства допуска национално производство, което има за предмет да се определи за изтърпяване едно общо наказание лишаване от свобода, като се вземе предвид наказанието, наложено на дадено лице от **националния съд**, и това, което е наложено с предишна присъда, постановена от съд на друга държава членка срещу същото лице за различни деяния. Нито цитираното Рамково Решение, нито РР 2008/909/ПВР обаче предвиждат възможност изпълняващата държава да интервенира във влязъл в сила чужд съдебен акт, като по съществото си той да бъде отменен или изменен.

Затова въззивния съд намира, че проверяваното определение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено. Водим от горното и на основание чл.306 ал.3 вр. ал.1 т.1 от НПК, Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 133/10.04.2023г., постановено от състав на ОС - Шумен по ЧНД № 20233600200132 от 2023г.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____